

Τούς παρακολουθεί ένδειξη και έκπληκτη

του Νικ. Α. Γ. Λιναρδάτου

Στίς 11 Νοέμβρη. Τίς 11 Νοέμβρη. Έπαναληπτικώς. Σάν ριπή πυροβόλου όπλου. Βαρβαρίζει ό πυροβολών. Παραβιάζει τήν αισθητική τής γλώσσας. Καί πληγώνεται ό άκούων. Βαθιά. Δέν χρειάζεται νά είναι γλωσσολόγος. Άρκεί νά αγαπάει τήν γλώσσα τήν (νέαν) έλληνικήν. Ό έτερος διεκδικητής: Στίς 11 του (!!) Νοέμβρη*. Μπράβο. Καθηγητής, βλέπεις.

Πληγές λοιπόν καί τραύματα. Έπέφεραν σέ όλους μας οί δύο gladiatores γιά τήν ήγεσία του ΠΑΣΟΚ. Σάν σέ άρένα ρωμαϊκού άμφιθεάτρου. Μέχρι όριστικής έξοντώσεως. Τά λόγια σφάζουν χειρότερα από τά ξίφη. Είπαν πολλά. Παρά πολλά. Πού πληγώνουν. Άλήθεια, αυτό ήταν τό κόμμα πού μάς έκυβέρνησε επί δεκαοχτώ χρόνια καί κάτι; Τό ένα τρίτο τής ενήλικης ζωής του Έλληνα πολίτη; Τό έπέρασε δηλαδή μέσα σέ μιά κοινωνία πού κυβερνιόταν κατ' αυτόν τόν τρόπο. Πληγώνεται όχι μονάχα ό πασόκος καί ό φίλος πού θά πάνε τήν Κυριακή νά επιλέξουν μεταξύ τών δύο. Πληγώνομαι καί εγώ, ό άλλος, ό τρίτος, ό πολίτης, πού έζήσαμε όλα αυτά τά χρόνια σέ αυτήν τήν κοινωνία. Όπως τήν περιγράφουν. Οί ίδιοι.

Νέες λέξεις, νέες έννοιες. Καθεστωτισμός. Κυβερνητισμός. Δέν άνευρίσκονται στα λεξικά. Τί σημαίνουν; Άσφαλώς γνωρίζουν αυτοί πού τίς χρησιμοποιούν. Έφ' όσον τίς χρησιμοποιούν. Έμεις οί άλλοι εικάζουμε. Προσπαθούμε νά μαντέψουμε. Τό καθεστωτικός ύπάρχει. Παράδειγμα: «Όλοι οί καθεστωτικοί προωθήθηκαν στα ύψηλά κλιμάκια» (Λεξικό Γ. Μπαμπινιώτη). Κατέλαβαν δηλαδή τά ύψηλά κλιμάκια του κράτους. Καί δέν έννοούσαν νά τά παρατήσουν. Καημός τους τώρα πού είναι άπ' έξω. Καθεστωτισμός λοιπόν κατ' αναλογία: «Η φιλοδοξία καί ή πεποίθηση ότι είσαι προορισμένος νά αποτελείς τή βάση του καθεστώτος. Ότι είσαι τό καθεστώς. Η μέρος του. Καί είναι άνωμαλία νά είσαι έκτός.

Κυβερνητισμός. Ός λήμμα δέν τό εύρηκα σέ πέντε λεξικά τής ελληνικής γλώσσας. Αυτή είναι νέα έννοια. Φαντάζομαι πώς σημαίνει τή μονομανία άναρριχέσεως στη διακυβέρνηση τής χώρας καί τή νομή τής έξουσίας. Προφανώς προς ίδιον όφελος. Η διάθεση για προσφορά ή φιλαλληλία δέν καταντούν μονομανίες. Είναι ήπιες ψυχικές διαθέσεις. Όμολογείται λοιπόν από τούς ίδιους. Μονομανείς τής έξουσίας, συστατικά του καθεστώτος, νομείς τής έξουσίας. Είναι καί ήταν. Σέ χαμηλότερο επίπεδο -τό είπαν- άρχομανείς καί άρχολίπαροι. «Πιστεύω ότι πράγματι ύπάρχουν στο ΠΑΣΟΚ έξουσιομανείς καί διψασμένοι για τήν έξουσία». Ευάγγελος Βενιζέλος.

Βαρώνιοι, από τήν άλλη μεριά. Χαρακτηρίζονται από τούς μή βαρώνους. Τυχαίνει όμως νά είναι αυτοί (οί βαρώνοι) πού άποτελούσαν τόν πυρήνα τών κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ. Τά βασικά τους μέλη. «Τό νέο ΠΑΣΟΚ δέν μπορεί νά συγκροτηθεί από τά παλαιότερα τών ύλικών πού κυκλοφορούν στην πολιτική αγορά. Δέν γίνεται έτσι» ανέφερε χαρακτηριστικά κατά τήν «Καθημερινή» (7 Νοεμβρίου) ό κ. Βενιζέλος. Ήταν, είναι τά υλικά τών κυβερνήσεων ΠΑΣΟΚ. Όποία άποκάλυψη! Οί ούρανοι αγάλλονται / χάρει η φύσις όλη.

«Είμαι ήδη διαφορετικός. Έμαθα, άλλαξα, αποφάσισα...». Συνέντευξη στον «Ελεύθερο Τύπο τής Κυριακής» (28 Όκτωβρίου). «Τή 12η Νοεμβρίου λοιπόν νά περιμένετε τόν Παπανδρέου πού έμαθε, κατάλαβε, άλλαξε, αποφάσισε νά συγκρουσθεί με τά συμφέροντα, τά πρόσωπα, τίς αντίληψεις καί τίς πρακτικές πού άμφισθητούν τήν άυτονομία τής πολιτικής, συρρικνώνουν τή δημοκρατία, παίζουν με τίς προσδοκίες του ελληνικού λαού, άντιμετωπίζουν με όρους τηλεοπτικού θεάματος τά διακυβεύματα ενός κοινωνικού καί έθνικού δράματος». Συνέντευξη Γιώργου Α. Παπανδρέου στον Κ. Π. Παπαδιάχο («Η Καθημερινή», 4 Νοεμβρίου). «Αυτό τό ΠΑΣΟΚ θά σταθεί εμπόδιο καί άνάχωμα, θά δώσει μάχη καί θά διασφαλίσει τήν άυτονομία τής πολιτικής ... Αυτό τό ΠΑΣΟΚ δέν ύποκύπτει στα άφεντικά τών μήντια». Όμιλία Γ. Α. Παπανδρέου στην Χαλκίδα (6 Νοεμβρίου).

Έπί τέλους. Μπορεί νά έχρειάσθηκαν δεκαοκτώ χρόνια καί κάτι σύν τριάμισι έκτός κυβερνήσεως για νά μάθει, νά καταλάβει τόν ρόλο τών άφεντικών τών μήντια. Κάλιο άργά παρά ποτέ. Τό κόστος τής (ύποτιθέμενης) άγνοιας δέν έχει σημασία; Άλλα όμως διερωτώμαι εγώ. Πιστεύω καί πολλοί άλλοι μαζί μου. Δέν έχει άκούσει ποτέ τά όνόματα Πώποτας καί Κοσκοτάς; Άφεντικά τών μήντια έπέδιωξαν νά γίνουν. Με δεκανίκι τό ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση. Άργότερα τά μήντια, έως καί τώρα, ιδιοκτησία, όργανα καί έκφραστές τής κρατικοδίαιτης κεφαλαιοκρατίας μας στην πλειονότητά τους, τό ΠΑΣΟΚ ύποστήριζαν καί ύποστηρίζουν με έκδηλο πάθος. Με μένος κατά τής Νέας Δημοκρατίας. Δέν του γεννήθηκε καμία άπορία; Γιατί αυτή ή ύποστήριξη; Έμεις οί άλλοι οί άπλοί πολίτες, άλλος περισσότερο άλλος λιγώτερο, είχαμε άκούσει για τεράστιες περιουσίες πού είχαν δημιουργήσει με τίς δραστηριότητές τους για τό δημόσιο τά άφεντικά τών μήντια, οί κουμπάροι τών άφεντικών, οί τυχεροί καί οί τυχάρπαστοι. Τίποτα δέν έψυλλιάστηκε όλον αυτόν τόν καιρό; Άπό τόν άποκλεισμό π.χ. προβεβλημένων στελεχών του «κινήματος» από τά έκλογικά ψηφοδέλτια τό 2004 καί τό 2007; Τό είπε ή κυρία Βάσω Παπανδρέου: «Όταν τό ΠΑΣΟΚ ήταν στην έξουσία όρισμένα στελέχη έπλούτισαν». Πρόσφατα. Αυτή καί πρέπει νά ξέρει. Για νά κλείσω αυτό τό κεφάλαιο: Πόσο εύκολα αλλάζει κανείς στα πενήντα πέντε του;

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

Τούς παρακολουθεί ένδεής και έκπληκτη

του Νικ. Α. Γ. Λιναρδάτου

Ο άλλος μονομάχος: «Η έκδοχή [μου] επενδύει στη νίκη». Αύτός έφα. «Δέν έχω γεννηθεί μέσα στην έξουσία. Είμαι ένας από εσάς». «Επαναλαμβάνω την πρότασή μου για ένα ΠΑΣΟΚ συλλογικό, δημοκρατικό, βαθιά δεμένο με τό λαό...». Ο κακεντρεχής: Άρα τά χαρακτηριστικά αυτά τό ΠΑΣΟΚ δέν τά έχει. Δέν τά είχε. Θά του τά δώσει. Επιχείρημα: «Ανατέλλει ο ήλιος. Αυτό είναι φυσικώς αναπόφευκτο. Ο ήλιος δύει καί μετά ανατέλλει». (Δευτερολογία Ε. Βενιζέλου στην Έθνική Συνδιάσκεψη, 4 Νοεμβρίου). Τό κείμενο (έπίσημο) θέσεών του μνημείο θερμπαλισμού, ώραιοπάθειας (γλωσσικής) καί έπιτηδεύσεως. Αυτόθαυμάζεται. Τό ίδιο καί οι όμιλίες του.

Καί οι δύο αναφέρονται στον ιδρυτή καί στις ρίζες του ΠΑΣΟΚ. Άφετηρία καί έπιστροφή. «Όπως τό 1974 χάρις στις πρωτοβουλίες του Άνδρέα Παπανδρέου». Η αντινομία μέ τίς διακηρύξεις περί νεωτερικότητας είναι έμφανής. Δέν έχει σημασία. Μνημεία από τή διέλευσή τους από διάφορα ύπουργεία δέν επέζησαν.

Τό δίλημμα είναι για τους όπαδούς καί τους φίλους. Όσοι προσέλθουν. «Άν θέλουν νά τραβήξουν παραπέρα τό τραύμα καί νά φάμε τίς σάρκες μας, νά συρρικνωθούμε καί άλλο καί νά άπογοητεύσουμε άκόμα περισσότερο μιά όλόκληρη δημοκρατική παράταξη πού μάς παρακολουθεί ένδεής καί έκπληκτη, άς τό κάνουν». Συνέντευξη Κώστα Σκανδαλίδη μέ τους δημοσιογράφους Δ. Καμπουράκη καί Γ. Οίκονομέα στό ΜΕΓΑ τήν 6 Νοεμβρίου.

* «Η Έλληνική γλώσσα έχει δύο άρθρα, τό όριστικό ό, ή, τό καί τό άοριστο, ένας, μία, ένα. Μεταχειριζόμαστε τό όριστικό άρθρο όταν είναι ο λόγος για όρισμένο πρόσωπο ή πράγμα...». (Νεοελληνική Γραμματική του Δημοτικού, γνωστή ως Γραμματική Τριανταφυλλίδη, έκδ. Όργανισμός Έκδόσεως Σχολικών Βιβλίων, 1941). «Τό όριστικό άρθρο χρησιμοποιείται έπίσης μέ τά όνόματα των ανθρώπων ... ήμερών τής έβδομάδος, μηνών...». (Γραμματική τής Έλληνικής Γλώσσας υπό David Holton, Peter Mackridge, Είρήνης Φιλιππάκη-Warburton, έκδ. Πατάκη, 1992). «Η άπουσία του άρθρου δέν είναι άποτέλεσμα παράλειψης, άλλα έπιτελεί συγκεκριμένη λειτουργία...». (Γραμματική τής Νέας Έλληνικής υπό Χρ. Κλαίρη - Γ. Μπαμπινιώτη, έκδ. Έλληνικά Γράμματα, 2005). Έδώ ποιά λειτουργία έπιτελεί; Άγραμματοσύνη. Τό κίνημα έχει τραυματίσει, ίσως άθεράπευτα, τή δημοτική γλώσσα.